

вѣнъ да си търси храна, — веднага всичко се обръщало наопъки. И така се натеглилъ, тъй му омръзнало, че рѣшилъ да напустне това жилище и си направи ново.

„Ахъ, да ми падне веднажъ въ ржцѣ, — мислѣлъ си борсукътъ, — кокалитѣ му ще строша!“

И трѣбва да му се вѣрва на това, защото той билъ не само зълъ, но и много силенъ.

II.

Дълго се мжчилъ той надъ новото си жилище, но не можалъ да го направи като първото. А трѣбвало много да се бърза, че зимата вече хлопала на вратата.

Слѣдъ свършване на работата трѣбвало хубавичко да подкрѣпи силитѣ си, че много билъ изгладнѣлъ, а и скоро храна нѣмало да види.

Борсукътъ не билъ много придирчивъ къмъ храната — ялъ всичко що му попаднѣло: плодове, корени, охлювчета, риби, птици, мишки, зайчета, даже не пропусчалъ и червейчетата и насѣкомитѣ. А такава храна се лесно намирало.

Веднажъ, когато си търсилъ храна, го нападнали кучета. Той веднага скочилъ и търтилъ да бѣга. За щастие, изъ пжтя си той се натъкналъ на старото си жилище и тича право въ него. Но какво било очудването му, като видѣлъ вжтрѣ лисица. Ядосалъ се, наежилъ козина и искалъ да се спустне върху лисицата, но се страхувалъ да не чуютъ хората и кучетата които го прѣслѣдвали. Задоволилъ се само съ това, че се скрилъ отъ неприятелитѣ си и късно прѣзъ нощъта напустналъ жилището си, като не забравялъ врагътъ си и рѣшилъ щомъ го срѣщне другъ пжтъ да му смаже кокалитѣ.

За щастие на лисицата, скоро настѣпилъ студътъ и борсукътъ се скрилъ въ жилището си и не излѣзълъ.

Свитъ на кълбо, той скрилъ глава между прѣднитѣ си лапи и заспалъ дълбокъ сънь, а отмъщенieto си на лисицата отложилъ за идната пролѣтъ.

Прѣв. Здравка Михайлова.